kqdþ25 / AÂ ^pÀJm³

F.-ssh.-BÀ

JpÀ-B³ t_m[\w 882

മർത്യകുലം അവലംബിക്കുന്ന തെറ്റായ ഭൗതിക ജീവിതക്രമത്തിന്റെ ഫലമായി മരണാനന്തരം വരാനിരിക്കുന്ന പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന വിപത്തിനെ കുറിച്ച് ജാഗ്രതാ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുകയും അതിനെ വിജയകരമായി പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും പരിശീലിപ്പിക്കുകയുമാണ് വേദത്തിന്റെയും പ്രവാചകന്റെയും നിയോഗലക്ഷ്യം.

ആമുഖം

പ്രഥമ സൂക്തത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള 'അൽഫുർഖാൻ' എന്ന പദമാണ് ഈ സൂറയുടെ നാമമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതല്ലാതെ മറ്റു പേരുകൾ ഈ സൂറക്ക് ഉള്ളതായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പൊതുവിൽ വേദത്തിന്റെ, പ്രത്യേകിച്ച് ഖുർആന്റെ മറ്റൊരു പേരാണ് فرقان . നേരത്തേ 2:185, 3:4, 8:29 സൂക്തങ്ങളിൽ ഖുർആൻ ഫുർഖാൻ എന്ന് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 21:48 ൽ തൗറാത്തിനെയും ഫുർഖാനെന്ന് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരടയാളമെന്നതിലുപരി ഉള്ളടക്കത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതല്ല മിക്ക സൂറകളുടെയും നാമങ്ങൾ. എന്നാൽ ഈ സൂറയുടെ 'അൽ ഫുർഖാൻ' എന്ന നാമം അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തോട് ഏറ്റം ഔചിത്യം പുലർത്തുന്നുണ്ട്.

ഒറ്റപ്പെട്ട ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും സൂറഃ *അൽ ഫുർഖാൻ* പൂർണമായി മക്കയിൽ അവതരിച്ചതാണെന്നാണ് മിക്ക ചരിത്രകാരന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. 68-70 സൂക്തങ്ങൾ മദീനയിൽ അവതരിച്ചതാണെന്ന ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ പ്രസ്താവനയാണ് പ്രധാന ഭിന്നാഭിപ്രായം. മുസ്ഹഫിൽ 25-ാമതായി ചേർത്തിട്ടുള്ള ഈ സൂറഃ അവതരണക്രമമനുസരിച്ച് 41-ാമത്തേതാണ്. സൂറഃ *യാസീനി*നും സൂറഃ *അൽഫാത്വിറി*നും ഇടക്കായിട്ടാണ് ഇതവതരിച്ചതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. സൂറഃ *അന്നിസാഇ*ന് 8 വർഷം മുമ്പ് ഇതവതരിച്ചുവെന്ന് പ്രബലമായ നിവേദനമുണ്ട്. പ്രവാചകന്റെ മക്കാ ജീവിതത്തിന്റെ മധ്യദശയിലാണിതവതരിച്ചതെന്ന് അതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പ്രവാചകന്നും ഇസ്‌ലാമിനുമെതിരെ ഖുറൈശികളുടെ എതിർപ്പ് രൂക്ഷമായ കാലമായിരുന്നു അത്. ആ അന്തരീക്ഷം സൂറഃയുടെ സ്വരവും ശൈലിയും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഖുർആന്റെ ദൈവികതയും മുഹമ്മദീയ പ്രവാചകത്വവും, അതിനെതിരെ പ്രതിയോഗികൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംശയങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും അവക്കുള്ള മറുപടിയുമാണ് സൂറയുടെ പൊതുവായ ഉള്ളടക്കം. ഖുർആന്റെ സന്ദേശങ്ങളിൽ അവിശ്വാസികൾ ശക്തിയായി നിഷേധിച്ചിരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം, ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ്, മനുഷ്യന്റെ പ്രവാചകത്വ ലബ്ധി തുടങ്ങിയവ തെളിവുകളും ന്യായങ്ങളും നിരത്തി സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട് ഈ സൂറഃ. ഖുർആന്റെ വിശുദ്ധിയും അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്ന് അത് ഏറ്റുവാങ്ങി ജനങ്ങൾക്ക് ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുന്ന പ്രവാചകന്റെ മഹത്വവും വിളംബരം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് സൂറഃ ആരംഭിക്കുന്നത്. തുടർന്ന് അവിശ്വാസികൾ ഉന്നയിക്കുന്ന വിമർശനങ്ങൾക്കും ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും വിശദീകരണങ്ങൾ നൽകുന്നു. വിമർശകരുടെ പ്രചോദനം എന്താണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒപ്പം തള്ളിപ്പറയുന്നവരുടെ പരിണതി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവാചകനെയും വിശ്വാസികളെയും സ്വന്തം മാർഗത്തിൽ സ്ഥൈര്യവും സഹനവും അവലംബിച്ചു മുന്നോട്ടു പോകാൻ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവിക സന്ദേശം തള്ളിക്കളയുന്നവർ വലിയ ധിഷണാശാലികളും വമ്പന്മാരുമാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ട. വാസ്തവത്തിൽ അവർ സ്വന്തം ജഡികേഛകൾക്കൊത്തു മാത്രം ചരിക്കുന്നതിനാൽ നാൽകാലികളെപ്പോലെ മൂഢന്മാരാണ്.

അനന്തരം ഖുർആനിക പ്രബോധനത്തിന്റെ മൗലിക വിഷയങ്ങളായ ഏകദൈവത്വവും പരലോകവും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ചില പ്രാപഞ്ചിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുന്നു. സത്യം തെളിയിക്കാൻ ദിവ്യാത്ഭുതങ്ങളാവശ്യപ്പെടുന്ന അവിശ്വാസികളെ ഖുർആനിക വചനങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ നേരിടാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. സത്യം അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് അത് നിസ്സന്ദേഹം മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായകമാം വണ്ണം വൈവിധ്യമാർന്ന ശൈലികളിൽ ഖുർആൻ സത്യം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങൾ അതു മനസ്സിലാക്കാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, തന്റെ ദൗത്യം മുന്നറിയിപ്പും സുവിശേഷവും നൽകുക മാത്രമാണെന്ന്

സമാധാനിച്ചുകൊണ്ട് പ്രബോധകൻ ആളുകളെ അവരുടെ പാട്ടിനു വിട്ടേക്കണം. എങ്ങനെയെങ്കിലും എല്ലാവരെയും വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും അനുസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പ്രബോധകൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവരുന്നയിക്കുന്ന അർഥശൂന്യമായ വിമർശനങ്ങൾക്ക് ചെവികൊടുക്കേണ്ട. ഖുർആനിനെ തള്ളിക്കളയാൻ ഒരോരോ തൊടുന്യായങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് സ്വയം വഞ്ചിക്കുകയാണവർ. ഫലശ്രുതി അല്ലാഹുവിൽ ഭരമേൽപ്പിച്ച് പ്രബോധകൻ സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്തം നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഓരോ പ്രബോധിതനെയും അവരർഹിക്കുന്നവിധം സമീപിക്കുക.

ഒടുവിൽ യഥാർഥ ജ്ഞാനം കരസ്ഥമാക്കണമെന്നും തന്റെ സ്രഷ്ടാവായ പ്രപഞ്ചവിധാതാവിനെ കണ്ടെത്തി അവനോടുള്ള ബാധ്യത നിറവേറ്റണമെന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഭൗതിക ലോകത്തിന്റെ രാപ്പകലുകൾ തന്നെ ഉണരാനും ഉദ്ബുദ്ധനാവാനും മതിയായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണ്. ദൈവത്തോട് ഭക്തിയും വിധേയത്വവുമുള്ളവർ, ദൈവനിഷേധത്തിലും ബഹുദൈവവാദത്തിലും ശഠിച്ചുനിൽക്കുന്നവരെപ്പോലെ അഹങ്കാരം കൈക്കൊള്ളുകയില്ല എന്നുണർത്തിക്കൊണ്ട് നിഷ്കളങ്കമായ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും ആവശ്യപ്പെടുന്ന സ്വഭാവചര്യകൾ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സൂറയുടെ സമാപനത്തിൽ സത്യനിഷേധികളെ ഇപ്രകാരം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു: ഈ വേദസന്ദേശവും അതിന്റെ പ്രബോധനവും നിങ്ങളെത്തേടിയെത്തുന്നത് നിങ്ങളുടെ ഔന്നത്യവും ശക്തിയും പരിഗണിച്ചല്ല. മറിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഒരു ദൈവാനുഗ്രഹമാണിത്. നിങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുകയും വളർത്തുകയുമാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ മാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ദോഷം ദൈവത്തിനോ അവന്റെ പ്രവാചകനോ അല്ല, നിങ്ങൾക്കു തന്നെയാകുന്നു. ആ ദോഷം നിങ്ങളെ പിടികൂടുന്ന ഒരു നാൾ വരുന്നുണ്ട്.

സൂറഃ *അൽ ഫുർഖാൻ* സൂറഃ *അന്നൂറി*നും സൂറഃ *അശ്ശുഅറാഇ*നും ഇടക്കായി ക്രോഡീകരിച്ചതിന്റെ ഔചിത്യവും ഇണക്കവും ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: സൂറഃ *അന്നൂർ* അവസാനിക്കുന്നത് അല്ലാഹു പ്രപഞ്ച സാകല്യത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആ ഉടമസ്ഥത മക്കളുടെയും ഉപദൈവങ്ങളുടെയും പങ്കാളിത്തങ്ങൾക്കതീതവും നിരുപാധികവുമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് *അൽ ഫുർഖാൻ* ആരംഭിക്കുന്നത്. സൂറഃ *അന്നൂർ* പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കാൻ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രവാചകനോടുള്ള അനുസരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങൾ ഈ സൂറഃ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സൂറഃ *അന്നൂർ* ഭൗമോപരിയിൽനിന്നുളവാകുന്ന മഴ, മഞ്ഞ് തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാസങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി അനുസ്മരിപ്പിച്ചപ്പോൾ *അൽ ഫുർഖാൻ* കാലികൾ, മനുഷ്യർ, നിഴൽ, രാപ്പകലുകൾ തുടങ്ങി ഭൂമിയിൽതന്നെ ഉളവാകുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ് പരാമർശിക്കുന്നത്. *അന്നൂറിൽ* എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചത് ജലത്തിൽനിന്നാണെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സൂറഃ മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടി ജലത്തിൽനിന്നാകുന്നു എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. രണ്ടു സൂറകളും സത്യനിഷേധികളുടെ കർമങ്ങൾക്ക് പരലോകത്ത് യാതൊരു വിലയുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്ന് രണ്ടു രീതിയിൽ അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ■

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾

1. തന്റെ ദാസന്ന് ഈ ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തവൻ അളവറ്റ അനുഗ്രഹമുടയവനത്രെ; അദ്ദേഹം ലോകർക്കൊക്കെയും മുന്നറിയിപ്പുകാരനാകാൻ.

1

تَبَارَكَ = അത്യുന്നതനായി, അളവറ്റ അനുഗ്രഹമുടയവനത്രെ الَّذِي نَزَّلَ = ഖണ്ഡശ്ശയായി അവതരിപ്പിച്ചവൻ
الْفُرْقَانَ = (ഖുർആൻ) ഈ സത്യാസത്യ വിവേചകം عَلَىٰ عَبْدِهِ = അവ(ത)ന്റെ ദാസന്ന് لِيَكُونَ = അദ്ദേഹം ആകാൻ
لِلْعَالَمِينَ = (ഒക്കെയും) ലോകർക്ക് نَذِيرًا = മുന്നറിയിപ്പുകാരൻ

تبارك എന്ന പ്രഥമ വാക്ക് تعاظم-تعالى എന്നിവക്ക് സദൃശമായ സ്തുതിവചനമാണ്. അളവറ്റ അനുഗ്രഹമുള്ളവൻ, അഥവാ നൽകുന്നവൻ ആയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് വാക്കർഥം. بركة (നന്മ, അനുഗ്രഹം, സമൃദ്ധി) ആണ് ഈ വാക്കിന്റെ മൂലം. ഇതിൽനിന്നുള്ള بارك -ക്ക് അനുഗ്രഹിച്ചു എന്നാണർഥം. ഫലസ്തീനിനെ 'നാം അനുഗ്രഹിച്ച നാട്'- الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا -എന്ന് ഖുർആൻ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം സുഖവും സമൃദ്ധിയും പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ എന്ന ആശംസയാണ് بارك الله . അഭിനന്ദിക്കാൻ مبروك എന്നു പറയും. ഖുർആനിൽ ഒമ്പതിടത്ത് تبارك എന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. അത് മൂന്ന് ആശയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായി അല്ലാമാ ശഅറാവി വിശദീകരിക്കുന്നു:

1) അല്ലാഹുവിന്റെ അപാരമായ കഴിവ്. 2) സകലമാന സാദൃശ്യങ്ങൾക്കും അതീതമായ അവന്റെ അവസ്ഥ. 3) അവന്റെ അളവറ്റ സമൃദ്ധിയും ഔദാര്യവും. ഖണ്ഡശ്ശയായി, അൽപാൽപമായി ഇറക്കി എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് نزّل എന്ന ക്രിയാരൂപം. فرق എന്ന മൂലത്തിൽനിന്നുള്ളതാണ് فرقان . പിളർന്നു, വേർപെട്ടു, ഗണങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു, ഭിന്നിച്ചു, ഭയന്നു എന്നിങ്ങനെ പല അർഥങ്ങളുണ്ട് فرق -ന്. ഇതിന്റെ മൂലം (مصدر) ആണ് فرقان. വിവേചിക്കാൻ, വേർതിരിക്കാൻ ഉള്ള മാനദണ്ഡമാണിതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. സ്വർണത്തിന്റെ മാറ്റുരക്കുന്ന ഉരക്കല്ലിന് فرقان എന്നു പറയും. സത്യവും മിഥ്യയും, ധർമവും അധർമവും, നന്മയും തിന്മയും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള മാനദണ്ഡം എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഖുർആനും മറ്റു സത്യവേദങ്ങളും فرقان ആകുന്നത്. ഖണ്ഡങ്ങളായി വേർതിരിച്ചു എന്ന അർഥത്തിലുള്ള فرق -യിൽനിന്നുള്ളതാണ് ഇവിടെ പരാമർശിച്ച فرقان എന്നും ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَىٰ مُكْثٍ (നാം അതിനെ ഖണ്ഡങ്ങളായി വേർപിരിച്ച ഖുർആനായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; നീ അത് ജനങ്ങൾക്ക് സാവകാശം ഓതിക്കൊടുക്കാൻ) എന്ന് *അൽ ഇസ്റാഅ്* 106-ാം സൂക്തത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. തന്റെ ദാസന്- عَلَىٰ عَبْدِهِ -കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെയാണ്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രവാചകനെ عبد (ദാസൻ, അടിമ) എന്നു വിളിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യവും ആശയഗരിമയും സൂറഃ *അൽ ഇസ്റാഅ്* 1-ാം സൂക്തത്തിനു താഴെ *ഖുർആൻ ബോധനം* വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. العالمين-ന്റെ വിവക്ഷിതം *ഖുർആൻ ബോധനം* സൂറഃ *അൽ അമ്പിയാഅ്* 107-ാം സൂക്തത്തിനു താഴെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. വചനതാൽപര്യം ഇതാണ്: ഈ ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ച അസ്തിത്വം അളവറ്റ അനുഗ്രഹമുടയവനാണ്. അവന്റെ അനുഗ്രഹ വർഷത്തിന്റെ ഭാഗമാണീ വേദദാനം. അല്ലാതെ നിങ്ങൾ ജൽപിക്കുന്നതുപോലെ ആഭിചാരമന്ത്രങ്ങളോ കവിഭാവനയോ ഭ്രാന്തജൽപനങ്ങളോ അല്ല. ഇത് ഫുർഖാൻ-സത്യവും മിഥ്യയും വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്ന മാനദണ്ഡമാണ്. ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സത്യമേത്, അസത്യമേത്, ധർമമെന്ത്, അധർമമെന്ത്, ദൈവം ഏകനോ അനേകനോ, മനുഷ്യൻ മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുമോ അതോ അവന് മരണാനന്തരവും ജീവിതമുണ്ടോ, മുഹമ്മദീയ പ്രവാചകത്വം സത്യമോ മിഥ്യയോ എന്നെല്ലാം വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഈ ഖുർആൻ നിങ്ങളെ ഓതിക്കേൾപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹു അവന്റെ ഇഷ്ടദാസനായ മുഹമ്മദ് നബിയെ ഉത്തരവാദപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യരിൽനിന്നുള്ള വിശിഷ്ട ദാസന്മാരെയാണ് അല്ലാഹു അവന്റെ പ്രവാചകനായി നിശ്ചയിക്കുക. അല്ലാതെ മലക്കുകളെയോ ജിന്നുകളെയോ അല്ല. ദൈവം നേരിട്ടിറങ്ങി വന്ന് മനുഷ്യരോട് സംസാരിക്കുകയില്ല. പ്രവാചകത്വം അല്ലാഹു ഏൽപിക്കുന്ന ഒരുത്തരവാദിത്തമാണ്. പ്രവാചകത്വം ലഭിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ പങ്കാളിയോ ഉപദൈവമോ ആകുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്ക ദാസനായിരിക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ പദവികളൊന്നും ഒരു സൃഷ്ടിക്കും നേടാനില്ല. ദൈവത്തോടുള്ള അടിമത്തത്തിന്റെയും ദാസ്യത്തിന്റെയും നിഷ്കളങ്കതയും ദാർഢ്യവുമനുസരിച്ചാണ് മനുഷ്യന്റെ ഔന്നത്യവും മഹത്വവും. അളവറ്റ അനുഗ്രഹമുടയവനിൽനിന്ന് അവതരിച്ചതിലൂടെ ഈ ഖുർആൻ പാവനവും മഹനീയവുമായിരിക്കുന്നു. ഖുർആന്റെ പ്രക്ഷേപകനാകുന്നതിലൂടെ മുഹമ്മദ് നബി ദൈവദാസ്യത്തിന്റെ ഉന്നതവും വിശുദ്ധവുമായ പടിയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഖുർആന്റെയും അതു പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന പ്രവാചകന്റെയും സത്യം സ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ ഖുർആന്റെ ഉള്ളടക്കം തന്നെ മതിയായ തെളിവാകുന്നു. പാമര ജനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദിവ്യാത്ഭുത പ്രകടനങ്ങളൊന്നും അതിനാവശ്യമില്ല.

മർത്യകുലം അവലംബിക്കുന്ന തെറ്റായ ഭൗതിക ജീവിതക്രമത്തിന്റെ ഫലമായി മരണാനന്തരം വരാനിരിക്കുന്ന പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന വിപത്തിനെ കുറിച്ച് ജാഗ്രതാ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുകയും അതിനെ വിജയകരമായി പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും പരിശീലിപ്പിക്കുകയുമാണ് വേദത്തിന്റെയും പ്രവാചകന്റെയും നിയോഗലക്ഷ്യം. ആ നിലയിലും ഖുർആനും അതിന്റെ പ്രബോധകനും വിശുദ്ധവും ആദരണീയവുമാകുന്നു. പ്രവാചകനിലൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന ഈ അനുഗ്രഹം സാദരം കൈനീട്ടി സ്വീകരിച്ച് സവിനയം അനുഭവിക്കുകയാണ് മനുഷ്യർ ചെയ്യേണ്ടത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ അധിക ജനവും അത് സ്വീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. ചിലർ അത് സ്വീകരിക്കണമെങ്കിൽ ഇന്നയിന്ന ദിവ്യാത്ഭുതങ്ങൾ കാണിച്ചുതരണമെന്ന് ശഠിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ സൗഭാഗ്യനിമിത്തത്തെ ദൗർഭാഗ്യനിമിത്തമാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ■